

Füzesi Magda
 Tájkép kerítéssel

*Vert falak közt hazátlan hazában
 az idő mérge lassan felfakad.
 Alkonytájt a koszlott Beregszászban
 banánt eszünk egy jubarfa alatt.*

Torzó

*A sóhaj bossza másfél méter:
 neked épült, orángután
 a nyálkás falú tetraéder.*

*Kibalt az őshonos szivárvány,
 piros, fehé, zöld vére hullt,
 idegenek álltak a járdán.*

*Odakünn darás hó szakad,
 betekint agyadba a sátán,
 kopogtatja a falakat.*

*Dizájnos sátor a hazád,
 csak balvér, amit érte vérzel,
 másfél méter, sóhajtanád.
 Sóbajtod: csupán másfél méter...*

Jóslat a szomorú szemű templom mellett

*Ültem a füvek bársonyán
 szomorú szemű templom mellett,
 mint ki a halálnak korán,
 csak betykén, visszkézből felelget.
 Pedig az élet mákonya
 pont most fogott meg lépvesszővel.
 De nem tudhatom meg soha
 mi várna: trónszék vagy vesztőhely.*

Kis Judit Ágnes

Töredékes

... mert elringatom az éji kísértőt:
 „aludj, lidérc, rossz lélek, tente-tente!”
 teremtek neked szelídebb világot,
 mi nem ragad el tőlem reggelente.
 búvölök szarvakat a teliboldra,
 tüzet a hóba, húst-inat a csontra,
 mert százszobás menedékház a méhem,
 benne nyugszik el minden összebújva,
 tucatszor pusztulok el minden évben,
 és tizenkétszer támadok fel újra.
 bajlongnak előttem a fák azért,
 mert virágzom, míg gyümölcsöt hozok,
 de minden meg nem fogant magzatért,
 ha nő a hold, véremmel áldozok.
 mert adok, mikor elfogadni látszom,
 belém rejtezik, s új alakot ölt,
 amibe érek, és érti a táncom,
 ki látott boldogot vagy szenvedőt.
 az utak irányítják léptemet
 Isten felé. látod, ezért lehet...

De Renalné

Számát sem tudom már a híg napoknak,
 miket nem sűrűsített a jelenléted,
 s mint tejszerű ködben tapogatva téged
 kerestelek. Nem emlékszem, milyen
 rég nem becéztelek, kicsi Julien,

de azóta a tükörből idegen
 nő arca bámul rám, ki férje
 szenvedélyét eltűri hidegen,
 hisz nincs ereje már semmi egyébre,
 s minden gyűlölt szeretkezése
 mint új vonás vésődik szögletébe
 két szemének.

Naphosszat megroskadva a kertben
 ül, hol asszonyként először élte át,
 ott éltem át (és két kezembe rejtem

*az arcomat, ha lángra kap az emlék),
 hogy egy semmi, ártatlan kézfogást
 érezhet arc, nyak, mell, comb és az ágyék...
 Megtetted volna, ha tudod, hogy ilyen
 vágyakat ébresztesz bennem, Julien?*

*Művész vagy, ki virtuóz etűdjét
 játszotta el egy bolond asszonyon?
 Lány viasz, kiben én hagytam nyomot?
 Ha megtámadnak, leszel-e az ügyvéd,
 mert vádol a szív és az ismeret,
 hogy révbé jutva rég most hogy merek
 férfivá érlelni egy gyermeket,
 s asszonyból nővé újra hogy tebet
 egy gyermek, kit ölembe vettem, igen,
 forró ölembe vonlak, Julien,
 s nem bánom, ha csak hangszered leszek,
 sem azt, ha mostanáig másé voltál,
 nem bánok férjet, gyermeket... ha kell,
 áldozz fel, csak legyél te az oltár.*

halotti beszéd és könnyörgés az elvesztett szüzességhez

*szüzesség, gyöngye, rügyező ágam,
 letörötésed mennyire vártam,
 mert szégyen és nevetség voltál a világban,
 ahol éltünk.*

*mennyire vágnálak most visszaszerezni,
 s felemelt fejjel, ha kérdezik, ez mi,
 felelném: „szüzesség, erőm gyenge ága,
 vágy és való közt feszülő hártya,
 reménység meleg pasztell talárja,
 kettős kérdőjelek bizonyossága,*

*szüzesség, zöld tó, nincs partja, csak mélye,
 tükörkép benne egyetlen alak.
 másnak idegenség, de én otthonosan
 síklom benne, akár a halak...”*

*szüzesség, gyöngye, rügyező ágam,
 megbocsátod-e, ha megbántam,
 hogy olyan könnyen félredobtalak?*

Bauer Judit

Apu káromkodik

*Ha baj volt, mindig káromkodtál.
Nálunk pedig mindig baj volt.
Hol a buszt késtük le, hiába loboltunk,
hol nehéz volt a bőrönd. Hol nem volt
hely a villamoson, pedig le akartál ülni,
hol túlzottan meleg volt, s nem tudtál
aludni, hol fáj a lúdtalp, hol megütötte
a kisujjad, hol a forró húsleves égette meg
a szád, hol elejtetted a poharat, mikor
mosogattál, hol a szatyor füle szakadt el
kezedben, hol a kulcsot kerested hiába,
hol a villanykörte roppant markodban össze,
mikor kicserélted volna, hol a kilazult
konnektort nem tudtad a falba gyömöszölni,
s közben vártad, csapjon meg az áram,
vigyen el az ördög, ám Isten nem volt
kegyes hozzád, a tárgyakat tovább lázította.
És sokszor volt úgy, hogy az okot se tudtuk,
csak toltad a biciklit, szitkozódtál.*

*Káromkodtál szüntelen, rettentő szavaid
habzó sósavként csapódtak a szád sarkára,
Istent szídtad, arra buzdítottad, a világot,
farkával gyalázza halálra. Toltad a biciklit, már
messziről láttalak, a játszótéren azt hazudtam,
nem tudom, ki vagy, ha dühöngve közeledtél,
átmentem az utca másik oldalára.*

*Pedig szép voltál, a legszebb az iskolai
tablón: déli filmszínész.*

*Sobasem mondtad meg, mi a baj,
mire a düh, fenyegetés, harag.
Néma voltál, sosem árulkodtál,
nem panaszkodtál, ha nem káromkodtál,
sose tudtuk meg, kiféle, miféle voltál.*

Lámpaoltás

*Ha eljő az éj, kértem, a lámpát hagyják égve,
pragmatikus anyám mindig mondogatta, spórolni
kell, a villany drága.*

*Zárt, fekete doboz, a szoba mintha csak erre várna.
A mókus és a kutya, batalmas, vérszomjas vadállat
a faliszőnyegen, egymásba harap. A róka a sajt helyett
az egész hollót nyeli le. A falon függő hegedűtok
helyén akasztott ember libeg. A kisszékre terített kabát
csupa halál, néha megmozdul az ujja, a filodendron
nagy, kerek levele szárát megnyújtva ágyamhoz hajol.*

*Sovány fekete árny, néma nagymama, nesztelen lopózva,
ágyam szélére ül. Csontos, eres kezét homlokomra teszi,
szemét keresem, de arca sincs: fekete kendőben lyuk sötétlik.*

*Menekülök. Kint a homályos lépcsőházban az ajtónál
kucorogva várok. Hideg van. Aztán nyomom a csengőt
erősen az ajtón, csak belülről nyitható, nem ereszt
be senki. Nézem az ajtót, rajta a számot, a nevet,
most már sírva fakadok, itt én nem jártam sosem.*

LORÁNTFFY ZSUZSANNA

Révész Ágnes

A kísértés tava

(a bűvös tó elárul téged)

*Sziklák alatt
a katlan alján
tó csillan, a parttalan estben
hallgató fák, néma díszletek
lesnek rám, s ha lankad
a parancs a szív felett
vizébe rántana a mélység
tükre ezüstje vakítana
bangod zenéje hullámverés
titkokat súgna, vallana
fény-játék vetül
varázs éjszakára
fekete kárpit az égbolt
csónak suban a néma vízen
tükrében ring a félbold.*

Intelem

*Látod, elmaradt napok
romjain járok
kísérlek, arcodra költözöm
néha, fehér rubában
nyomodra látok,
arcodat töröltem rég
most szavak felett állok
mozdulatlan
ismerlek, jól vigyázz
az álmok
útjai megfagynak.*